

Fenyvesi Ottó

Maximum rock & roll

&

Vadnak születünk.
Szopránnak, tenornak.
Ritmusnak, fénynek, homálynak.
Dallamnak, algebrának.
Felnőtt nők szerelmének.
Egy életre szóló ölelésnek,
de aztán mindent elvitt
valami könnyű, hús fuvalat.

&

Óh, Gizella,
hová tűnt belőlünk a hév,
a meztelen szépség,
amin egykoron osztottunk?
Erősítettük magunkat
csókokkal, vérsötét borokkal.
Feküdtünk ölelkezve, tüzesen,
egymásba gyökerezve.
S mindebből mi maradt?
Csak egy darabka nyár,
csak egy tétova mozdulat.
Álom lett volna az egész?
Néha boldog, néha lidérces,
sejteken enyésző
vak szenvedély,
szándék, vágy, akarat?

&

Ami belőled megmaradt:
egy féltékeny mosoly,
Egy tétova csendélet
hajad színével,
egy szívet melengető,
szelíd asszonyi hang.

&

Fogytán a holdfény, a romantika.
Fogytán a forrás, a bugyogás.
Nyakadról elfogytak a gyöngyök.
Elhalt az ének, csendesül a basszus,
a szoprán. Halkul a zsvaj, a lárma.
Fogytán az éjszakák.
Föléltük szerelmünk.

&

A kutak vize, mint a szerelem, elapad.
Tűz kellene, csók, szenvedély.
Szavak kellenének, bátrak, merészek,
hogyan megóvjanak bennünket a kísértéstől.

&

Már nincs mentség, nincs visszaút:
akkor ott valami
visszavonhatatlanul,
végérvényesen.
Szerelem menni föld alá,
mindenestül menni pokolba.

&

A szerelem megöli a dallamot.
Killing Me Softly.
Egy szoprán vérem ereszti,
torkomat metszi, lágyan gyilkol.
Belém fojtja a szavakat.
Már nem hallom a világ neszeit,
és a bútól harmatos dalokat.
Csak a hold ficáncol,
hamarosan talán
rohamra indul,
nélkülem,
egy új reggel.

&

Tegnap még azt hitted:
éjnek hajnalán, boldog virradat,
egy életre szóló mosoly,
s feléd nyújtja méhét
egy vérző nőszírom.
Ma már mindennek vége:
tovatűnő női illatok,

*nem akarom látni,
nem akarom hallani!
Mert fáj, ha hallom,
mert fáj, ha látom!
Semmi szerelem.
Meghalt az érzés,
nincs már semmi.
Már úgyis késő.
Mindennek vége.
Se vele, se nélküle.*